

Овај текст је започет непосредно пре гласања о предлогу да Косово постане пуноправни члан Унеска. Намерно, не само зато да себе и уредника рубрике поштедим хроничне нервозе и драме због пробијања рока, већ и зато што бих хтео да нагласим неке поенте које су независне од конкретног исхода једног, ма колико политички и симболички важног гласања.

Пре свега, жалосна је чињеница да је до овог гласања уопште дошло и жалосно је што ће оно бити неизвесно. Жалосно је што велики део света – укључујући његов најразвијенији, западни део – континуирано подржава буквално све захтеве Приштине, укључујући и овај последњи, најблаже речено, прилично бизаран и провокативан. Јер, с обзиром на осведочене „резултате“ у опхођењу са српским („православним“) културним добрима, а нарочито црквама, гробљима и манастирима, укључујући и оне који спадају у светску културну баштину највишег ранга, пријем Косова у Унеско би био отприлике аналоган постављању осуђиваног паликуће за ватрогасца на бензинској пумпи.

Најзад, жалосно је што Србија у протеклом периоду није учинила више да оснажи своју позицију по питању Косова и што је, јурећи разне химере „бољег живота“ и „евроатлантских интеграција“, пропустила да, ослањајући се на подршку стварних и вишеструко доказаних пријатеља, боље штити легитимне државне и националне интересе. А најжалосније је то што највиши носиоци власти непрестано „пријатељима“ називају оне који то осведочено нису и који то и сада по ко зна који пут потврђују.

Србија, Унеско и „наши пријатељи“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 12 новембар 2015 12:06

Србија, Унеско и „наши пријатељи“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 12 новембар 2015 12:06

